

01 – 18.02.2014 - EV

De Rechtbank van eerste aanleg te Brugge, EERSTE KAMER, heeft het hiernavolgend vonnis verleend :

In de zaak 08/3994/A

rep nr 2014/4493

De Gewestelijke Stedenbouwkundige Inspecteur bij het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap van de afdeling Ruimtelijke Ordening voor de Provincie West-Vlaanderen,

Werkhuisstraat 9 te 8000 Brugge

woonstkeuze doende bij haar raadsman hierna vermeld

eiser,

voor wie optreedt Meester

advocaat te

TEGEN

1

met maatschappelijke zetel te
ingeschreven in de KBO onder het nummer

2

leraar, geboren te op

en zijn echtgenote,

3.

samenwoniende te

verweerdigers sub 1,2 & 3.

voor wie optreedt Meester

advocaat te

A. RECHTSPLEGING.

Gelet op de tussenvonnissen van deze kamer en rechtbank van 6 januari 2010 en van 19 december 2012.

Gelet op het proces-verbaal van plaatsbezoek van 5 februari 2013.

Partijen werden gehoord op de openbare terechtzitting van 21 januari 2014 waarna de debatten werden gesloten en de zaak in beraad werd genomen.

De zaak werd tevens volledig hernomen voor de actuele samenstelling van de zetel, rekening houdend met hetgeen reeds werd beslist in het tussenvonnis.

De rechtbank nam kennis van het dossier van de rechtspleging en van de stukken door eiser en verweerders neergelegd.

De artikelen 2 en volgende van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken werden in acht genomen.

B. RELEVANTE FEITELIJKE GEGEVENS

Terzake wijst de rechtbank naar hetgeen daarover werd gesteld in het vonnis van 6 januari 2010 onder titel II.

Naderhand vond nog een plaatsbezoek plaats zoals blijkt uit het proces-verbaal van 5 februari 2013.

C. DE ACTUEEL GESTELDE VORDERINGEN

Eiser vordert blijkens zijn op 31 oktober 2013 ter griffie van deze rechtbank neergelegde syntheseconclusie na plaatsbezoek alvorens recht te doen voor recht te zeggen dat de prejudiciële vraag in het tussenvonnis van 6 januari 2010 niet meer moet gesteld worden aan het Grondwettelijk Hof, nu het Grondwettelijk Hof in een arrest van 29 juli 2010 reeds heeft geoordeeld dat deze vraag ontkennend dient te worden beantwoord; dienvolgens de vordering van eiser ex artikel 151 *juncto* artikel 149, § 1 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (vanaf 1 september 2009: artikel 6.1.43 *juncto* artikel 6.1.41 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening) ontvankelijk en gegrond te verklaren en dienvolgens:

- verwerende partijen *in solidum* en solidair, de ene bij gebreke van de andere te veroordelen tot het staken van het strijdige gebruik en tot het herstel in de oorspronkelijke staat van het onroerend goed op het perceel gelegen te kadastraal gekend onder meer bepaald:
 - o het verwijderen van alle binnenverbouwingswerken, muren, gemetselde schouw en trap, sanitaire cel en inrichting voor woonegelegenheid, enz. zodat de open ruimte van de kweekloods opnieuw gevormd wordt;

- o het vervangen van de geplaatste inkomdeur en beglazing rondom door een sectionale poort aan de laadkade;
binnen een termijn van twee maanden, te rekenen vanaf de betekening van het tussen te komen vonnis, zulks onder verbeurte van een dwangsom van 123,95 euro per dag vertraging, zonder toekenning van dwangsomtermijnen, zoals voorzien in artikel 1385bis, laatste lid Ger.W.;
- aan eiser machtiging te horen verlenen om overeenkomstig artikel 153 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (vanaf 1 september 2009 artikel 6.1.46 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening) ambtshalve over te gaan tot afbraak van de hierboven beschreven bouwwerken zo verwerende partijen in gebreke blijven en dit op kosten van verwerende partijen;
- te zeggen voor recht dat het verbeurd zijn van de dwangsommen zal kunnen worden bewezen door alle middelen van recht en dat zij in ieder geval zal blijken uit de vaststellingen van de eerst daartoe aangezochte gerechtsdeurwaarder;
- tot slot verwerende partijen *in solidum* en *solidair*, de ene bij gebreke van de andere te veroordelen tot de kosten van het geding, aan de zijde van eiser voorlopig begroot op dagvaarding 254,56 euro, kosten overschrijving 27,37 euro, kosten kantmelding eindoordeel herstellvordering PM en kosten plaatsopneming PM;
- de griffier te bevelen om huidige uitspraak, overeenkomstig de bepalingen van artikel 6.2.1 en volgende Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, te laten kantmelden in de rand van de reeds ten kantore van de territoriale bevoegde Hypotheekbewaarder in diens registers overgeschreven gedinginleidende dagvaarding;
- voor recht te zeggen dat geen der partijen aanspraak maakt op een rechtsplegingsvergoeding.

Verweerders hebben blijkens hun op 26 november 2013 ter griffie van deze rechtbank neergelegde syntheseconclusie na plaatsbezoek gevorderd/geconcludeerd de herstellvordering onontvankelijk, minstens ongegrond te verklaren, ondergeschikt een plaatsbezoek te bevelen, zeer ondergeschikt te zeggen voor recht dat een meerwaarde dient opgelegd te worden in plaats van herstel en eiser te veroordelen tot de kosten van het geding aan de zijde van verweerders geraamd op 1.200,00 euro rechtsplegingsvergoeding.

D. BEoordeling

1. Nopens de prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof

Waar eiser stelt dat de prejudiciële vraag zoals geformuleerd in het tussenvonnis van 6 januari 2010 niet meer dient te worden gesteld aan het Grondwettelijk Hof, is er inderdaad geen reden meer om deze vraag voor te leggen.

Terecht verwijst eiser naar het arrest nr. _____ van het Grondwettelijk Hof van 29 juli 2010 waarin deze vraag reeds werd beantwoord door het Grondwettelijk Hof in ontkennende zin; het ging *in casu* onder meer om de derde van de door het Hof van Beroep te Gent bij arrest van 27 november 2009 aan het Grondwettelijk Hof gestelde prejudiciële vragen.

Gelet op artikel 26, § 2, 2° van de Bijzondere Wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, dient deze rechtbank de opgeworpen prejudiciële vraag niet meer te stellen.

2. Nopens het door eiser ingeroepen voortzetten van het strijdig gebruik.

2.1. Eiser wijst erop dat verweerders conform de gedingleidende dagvaarding evenzeer werden aangesproken in herstel teneinde het strijdig gebruik van het betrokken perceel met de voorschriften van het BPA te beëindigen.

Volgens eiser werd in het tussenvonnis van 6 januari 2010 enkel de herstellvordering getoetst in zoverre geënt op het oprichtingsmisdrijf en het instandhoudingsmisdrijf.

Verder wijst eiser erop dat het voortzetten van het strijdig gebruik geïncriminaliseerd is per 1 mei 2000; toch stelt hij zonder daaromtrent verder verduidelijking te geven dat zijn houding op heden *"niet van aard is om in huidige stand van procedure op deze rechtsgrond verder in te gaan."*

Het voortzettingsmisdrijf waarnaar eiser verwijst wordt volgens hem slechts ingeroepen ter aanvulling van het niet verjaard oprichtingsmisdrijf.

2.2. Gelet op deze houding van eiser, meent de rechtbank daarop dan ook niet te moeten ingaan ook al stellen verweerders klaarblijkelijk terecht dat het misdrijf van het *"voortzetten van het strijdig gebruik"* niet opgenomen is in artikel 6.1.1, 1° en 2° VCRO.

Louter terzijde en ten overvloede merkt de rechtbank op dat in de gedingleidende dagvaarding weliswaar ook gevorderd werd verweerders te veroordelen tot het staken van het strijdig gebruik om zonder in het bezit te zijn van de voorafgaande en uitdrukkelijke vergunning de kweekstal te gebruiken voor het wijzigen van de functie kweekruimte naar woonruimte, doch dat deze vordering kennelijk slechts kan worden gelezen als een modaliteit van de ingestelde herstellvordering (met name het staken van het strijdige gebruik – art. 6.1.41, § 41, eerste lid VCRO) zonder dat het daarom meteen duidelijk is dat de herstellvordering (ook) zou zijn gesteund op een voortzettingsmisdrijf zoals eiser thans stelt.

Verder stelt de rechtbank ook vast dat in het vonnis van 6 januari 2010 dat in kracht van gewijsde is gegaan werd gesteld dat de herstellvordering van eiser is gesteund op het misdrijf van de oprichting van bouwwerken zonder vergunning en op het misdrijf van instandhouding; van een voortzettingsmisdrijf die (mede) de basis zou vormen van een herstellvordering is daar (in het vonnis van 6 januari 2010) geen sprake.

In voorkomend geval zal het aan eiser toekomen te verduidelijken op welke wijze *in casu* de herstellvordering op grond van een voortzettingsmisdrijf kan worden gesteund; waar het strijdig gebruik zou kunnen beschouwd worden als het voortzetten (in de zin van artikel 6.1.1, 6° Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening en artikel 146, 6° Stedenbouwdecreet 1999) zal eiser in voorkomend geval dienen aan te duiden hoe dit

voorzettingsmisdrijf *in casu* ook de grondslag van de door hem ingestelde herstellvordering uitmaakt; In dat verband lijken verweerders terecht op te merken dat daar in de retroakten van deze procedure (zowel in de gedingleidende dagvaarding als in de strafprocedure en in het vonnis van 6 januari 2010) geen sprake van was.

Dat het Hof van Cassatie in het arrest van 8 februari 2013 waarnaar eiser verwijst een onderscheid maakt tussen het plegen of voortzetten van de inbreuk op een bestemmingsvoorschrift en de Instandhouding, doet aan het voorgaande in beginsel geen afbreuk nu vooralsnog niet blijkt dat de herstellvordering *in casu* tevens blijkt te zijn gesteund of te kunnen worden gesteund op een voortzettingsmisdrijf (dat overigens een aflopend en géén voortdurend misdrijf is – er zijn immers maar twee voortdurende misdrijven in het stedenbouwstrafrecht met name het Instandhouden in ruimtelijk kwetsbaar gebied net zoals de miskening van een bevel tot staking en "Het staken van een 'gewoonlijk gebruik' van een grond" (noot onder Cass. 1 maart 2010), *TROS* 2011, 61).

Evenmin lijkt vast te staan dat voormeld arrest van 8 februari 2013 niet verzoenbaar zou zijn met het arrest van het Hof van Beroep te Gent van 18 november 2011 (*NjW* 2013, 125) waarnaar verweerders verwijzen; voormeld arrest van 8 februari 2013 van het Hof van Cassatie sprak zich immers uit over de vraag of ten aanzien van het niet-vergund gebruik in strijd met een bestemmingsvoorschrift van een gewestplan, een stakingsbevel als preventieve maatregel kon worden afgeleverd doch sluit kennelijk niet uit dat het bewonen niet als Instandhouding zou kunnen worden gekwalificeerd.

2.3. Gelet op het voorgaande beoordeelt de rechtbank thans dan ook enkel de herstellvordering in zoverre gesteund op het oprichtingsmisdrijf; in zoverre gesteund op het Instandhoudingsmisdrijf staat immers vast dat de herstellvordering is verjaard (zie het vonnis van 6 januari 2010).

Een en ander geldt overigens nog des te meer nu eiser heeft verklaard (zie het proces-verbaal van plaatsopneming van 5 februari 2013) niet langer meer aan te dringen op de inwilliging van de herstellvordering op basis van Instandhouding.

3. De toetsing van de externe en interne wettigheid van de herstellvordering

3.1. Met eiser kan aangenomen worden dat het strafrechtelijk gewijsde van het arrest van het Hof van Beroep te Gent van 30 juni 2005 niet verhindert dat deze rechtbank rechtsmacht heeft om uitspraak te doen over de herstellvordering; verweerders blijken dit laatste kennelijk ook niet te betwisten.

Verder staat ook vast en wordt kennelijk niet betwist dat er sprake is van een oprichtingsmisdrijf dat de grondslag vormt van huidige herstellvordering; het feit dat de strafvordering op dit punt ten aanzien van tweede en derde verweerders vervallen werd verklaard ingevolge verjaring (zie ook het arrest van het Hof van Beroep te Gent van 30 juni 2005) doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Het feit van de oprichting van bouwwerken zonder vergunning wordt ook niet betwist;

de stedenbouwkundige inbreuk blijkt uit het proces-verbaal van 6 december 1993 en 18 januari 1994.

3.2. Krachtens artikel 159 Grondwet passen de hoven en rechtbanken de algemene, provinciale en plaatselijke besluiten en verordeningen alleen toe in zoverre zij met de wetten overeenstemmen:

Uit voormelde bepaling volgt dat het de rechter behoort de vordering van de stedenbouwkundig inspecteur of van het college van burgemeester en schepenen op haar externe en interne wettigheid te toetsen en te onderzoeken of ze strookt met de wet dan wel op machtsoverschrijding of machtsafwending berust, zonder dat hij hierbij vermag de opportuniteit van de vordering te beoordelen (vgl. Cass. 12 juni 2012,

De rechter gaat meer bepaald na of de beslissing om een bepaalde herstelmaatregel te vorderen, uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening is genomen; hij moet de vordering die steunt op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van een goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, zonder gevolg laten; wanneer de wettigheid van de vordering tot herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand wordt aangevochten, gaat de rechter bovendien en in het bijzonder na of deze vordering niet kennelijk onredelijk is. Hij moet afwegen of geen andere herstelmaatregel noodzakelijk is, dit onder meer op grond van de aard van de overtreding, de omvang en de aantasting van de goede ruimtelijke ordening en het voordeel dat voor de ruimtelijke ordening ontstaat door het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand tegenover de last die daaruit voor de overtreder voortvloeit. De rechter vermag evenwel niet op grond van de enkele vaststelling dat de gevorderde maatregel leidt tot een onevenredige last voor de overtreder in vergelijking tot het voordeel voor de ruimtelijke ordening, oordelen dat geen herstel van de aantasting van de goede ruimtelijke ordening noodzakelijk is; om het gevorderde herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand te kunnen afwijzen, moet de rechter vaststellen dat ook met een minder ingrijpende maatregel de goede ruimtelijke ordening kan worden hersteld (vgl. Cass. 25 maart 2011,

Hierbij dient te worden aangestipt dat, waar de rechter overeenkomstig artikel 159 Grondwet en artikel 6.1.41 VCRO bij de wettigheidstoets van het gevorderde herstel nagaat of dit nog steeds steunt op motieven die de ruimtelijke ordening betreffen en op een opvatting van de ruimtelijke ordening die niet kennelijk onredelijk is, ook het ruime tijdsverloop in aanmerking kan komen in die zin dat door de aldus gewijzigde omstandigheden, een verder herstel zoals gevorderd kennelijk onredelijk kan voorkomen (vgl. Cass. 14 januari 2014,

3.3. De herstellvordering werd *in casu* gemotiveerd als volgt: "De constructie is gelegen in het BPA binnen een zone voor tuinbouw. De woongelegenheid is in strijd met de voorzienene bestemming en stedenbouwkundige voorschriften. Bovendien is de bouwvergunning dd. 13.3.92 reeds een regularisatievergunning van wederrechtelijk uitgevoerde werken t.o.v. de bouwvergunning dd. 2.3.90 van de laods en is het op 22.2.93 goedgekeurde BPA als gedeeltelijke herziening van het BPA o.a. opgemaakt in functie van het tuinbouwbedrijf in kwestie.

Rekening houdend met de schikkingen van het BPA, de situering van het gebouw t.o.v. de kavelgrens en de omringende bebouwing, de bereikbaarheid is het niet verantwoord de omvorming van een gedeelte van de loods naar woning te behouden."

Op grond daarvan vordert eiser het herstel in de oorspronkelijke staat meer bepaald het verwijderen van alle binnenverbouwingswerken, muren, gemetselde schouw en trap, sanitaire cel en inrichting voor woongelegenheid, enz. zodat de open ruimte van de kweekloods opnieuw gevormd wordt en het vervangen van de geplaatste inkomdeur en beglazing rondom door een sectionale poort aan de laadkade.

3.4. Aldus blijkt dat in essentie de herstellvordering is Ingegeven door het oordeel dat de strijdigheid met het BPA op zich het gevorderde herstel verantwoordt mede in het licht van de situering van het gebouw ten opzichte van de kavelgrens en de omringende bebouwing en de bereikbaarheid.

3.5. Naar het oordeel van de rechtbank kan deze herstellvordering de toets van de kennelijke redelijkheid niet doorstaan.

Op grond van de overgelegde stukken blijkt dat, met uitzondering van de geplaatste inkomdeur en beglazing, enkel interne verbouwingswerken werden uitgevoerd en de ruimtelijke draagkracht van het gebied niet wordt overschreden.

Door de (minstens partiële) omvorming tot woning wordt bovendien ook de verkeersdruk op de omgeving verminderd.

De rechtbank houdt ook rekening met het feit dat aanpalend aan de terreinen waarop de kwestieuze loods gelegen is ongeveer 90 huizen zijn opgetrokken in een verkaveling van ongeveer 10 ha (zie ook het proces-verbaal van plaatsbezoek van 5 februari 2013 en de aangehechte foto's).

Een en ander blijkt ook uit de overgelegde luchtfoto's (onder meer de stukken 25 en 29 van verweerders).

Niet zonder reden stellen verweerders aldus dat de bestemming van het BPA als zone bestemd voor tuinbouw door de feiten (zie aldus de luchtfoto's en het proces-verbaal van plaatsbezoek) is achterhaald; precies de situering van het gebouw ten opzichte van de omringende gebouwen (woongelegenheden) waarvan tevens sprake is in de motivering van de herstellvordering (zie ook *supra*) maken dat het gevorderde herstel in de oorspronkelijke staat de toets van de kennelijke evenredigheid of proportionaliteit niet kan doorstaan.

De rechtbank vermag hierbij ook rekening te houden met het tijdsverloop in die zin dat de gewijzigde omstandigheden (waardoor de bestemming van het BPA als zone voor tuinbouw doorheen de jaren achterhaald is – zie ook de luchtfoto's en de vaststellingen van het proces-verbaal van plaatsbezoek) in aanmerking wordt genomen om te oordelen dat een verder herstel in de oorspronkelijke staat kennelijk onredelijk is (vgl. Cass. 14 januari 2014,

Inderdaad, het staat vooreerst niet vast dat de herstellvordering (die beoogt het herstel in de oorspronkelijke staat van het onroerend goed meer bepaald het verwijderen van alle binnenverbouwingswerken, muren, gemetselde schouw en trap, sanitaire cel en inrichting voor woongelegenheid, enz. zodat de open ruimte van de kweekloods opnieuw gevormd wordt en het vervangen van de geplaatste inkomdeur en beglazing rondom door een sectionale poort aan de laadkade) nuttig noch onmisbaar is om het nagestreefde doel te bereiken precies gelet op de feitelijke vaststelling dat de bestemming tuinbouw (waarnaar ook werd verwezen in de oorspronkelijk geformuleerder herstellvordering – zie stuk 4 van map II van eiser) achterhaald is.

Ook het feit dat er geen sprake is van een volume-uitbreiding doch enkel van interne verbouwingswerken (met uitzondering van de geplaatste inkomdeur en beglazing) brengt met zich mee dat niet vaststaat dat het gevorderde herstel in de oorspronkelijke staat nuttig dan wel onmisbaar is vanuit het oogpunt van een goede ruimtelijke ordening.

Bovendien kan niet betwijfeld worden dat – steeds in het licht van het tijdsverloop en de feitelijke omstandigheden waarvan hierboven reeds sprake – het gevorderde herstel in de oorspronkelijke staat onredelijk is gelet op het uiterst beperkte voordeel geplaatst tegenover het nadeel van verweerders; in die zin staat vast dat ook een minder ingrijpende en wettelijk toegelaten maatregel dan het gevorderde herstel in de oorspronkelijke toestand de goede ruimtelijke ordening kan herstellen.

Op grond van voormelde motieven vermag de rechtbank bijgevolg te besluiten dat de herstellvordering die ertoe strekt verweerders te veroordelen tot het staken van het strijdige gebruik en tot het herstel in de oorspronkelijke staat van het onroerend goed op het perceel ~~beleggen te~~ kadastraal gekend onder

meer bepaald het verwijderen van alle binnenverbouwingswerken, muren, gemetselde schouw en trap, sanitaire cel en inrichting voor woongelegenheid, enz. zodat de open ruimte van de kweekloods opnieuw gevormd wordt en het vervangen van de geplaatste inkomdeur en beglazing rondom door een sectionale poort aan de laadkade, kennelijk onredelijk is en derhalve als ongegrond dient te worden afgewezen.

3.6. Ten overvloede merkt de rechtbank hierbij nog het volgende op.

Waar eiser stelt dat elke residentiële activiteit een directe schending van het BPA uitmaakt zodat de plaatselijke ruimtelijke ordening niet op redelijke wijze kan worden hersteld door ofwel de betaling van een meerwaardesom dan wel het uitvoeren van bouw- en aanpassingswerken en aldus enkel een herstel in de oorspronkelijke staat te verantwoorden is, gaat hij kennelijk voorbij aan bovenvermelde feitelijkeheden en met name dat de oorspronkelijke bestemming door de feiten is achterhaald.

Wanneer niettemin op die grondslag de herstellvordering wordt gemotiveerd, blijkt dat zij niet is ingegeven door motieven die niet vreemd zijn aan de goede ruimtelijke ordening.

Ook de ernst van de overtreding en de implicaties ervan voor de onmiddellijke

omgeving zoals ook partleel aangehaald in de herstellvordering (zie map II – stuk 4 van eiser) zijn niet van die aard opdat thans het gevorderde herstel in de oorspronkelijke staat de toets van de proportionaliteit kan doorstaan.

Tenslotte is ook de verwijzing door eiser naar de uitweg en het advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid dienaangaande (van 11 juni 2012) niet relevant nu het voorwerp ervan volledig verschillend is van het voorwerp van onderhavige herstellvordering.

3.7. De herstellvordering zoals geformuleerd in stuk 4 van map II van eisers en in de gedinginleidende dagvaarding van 9 januari 2002 is niet gegrond.

Wel kan hier nog worden opgemerkt dat het de rechtbank niet toekomt zich voor de eventuele keuze van een andere herstelmaatregel in de plaats van het bestuur te stellen.

4. Nopens de kosten van het geding met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding

Eiser dient als de in het ongelijk gestelde partij te worden veroordeeld tot de gedingkosten.

Terecht stelt eiser dat hij niet kan veroordeeld worden tot betaling van een rechtsplegingsvergoeding aan verweerders; terzake kan worden verwezen naar de arresten van het Grondwettelijk Hof van 8 maart 2012 (arrest nr. 11/011) en van 25 april 2013 (arrest nr. 13/001).

Zeker uit het eerst vermelde arrest van het Grondwettelijk Hof volgt duidelijk dat de veroordeling van de stedenbouwkundig inspecteur tot betaling van een rechtsplegingsvergoeding niet mogelijk is; dit is ook het geval indien hij in een burgerlijke procedure een herstellvordering heeft benaarstigd doch in die procedure in het ongelijk werd gesteld.

De rechtbank vermag dan ook *in casu* niet een rechtsplegingsvergoeding toe te kennen aan verweerders.

OM DEZE REDENEN,

De Rechtbank,

Wijzende in eerste aanleg en op tegenspraak.

Alle andersluidende conclusies verwerpend als ongegrond, niet terzake dienend of overbodig.

Zegt voor recht dat de prejudiciële vraag in het tussenvonnis van 6 januari 2010 van deze kamer en rechtbank niet meer dient te worden gesteld aan het Grondwettelijk Hof;

Verklaart de vordering van eiser ontvankelijk doch ongegrond;

Veroordeelt eiser tot de gedingkosten aan zijn zijde niet te begroten nu ze hem ten laste blijven en aan de zijde van verweerders begroot op 0,00 euro nu geen kosten bewezen voorkomen.

Bepaalt dat verweerders geen aanspraak kunnen maken op een rechtsplegingsvergoeding.

Verzoekt onze griffier om huidige uitspraak, overeenkomstig de bepalingen van artikel 6.2.1 en volgende van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, te laten kantmelden in de rand van de reeds ten kantore van de territoriale bevoegde Hypotheekbewaarder in diens registers overgeschreven gedinginleidende dagvaarding;

Aldus gewezen en uitgesproken in openbare terechtzitting in het gerechtsgebouw te Brugge op dinsdag, achttien februari tweeduizendveertien.

Aanwezig zijn :

, rechter, alleenrechtsprekend;
griffier.